

Vydáno v Sokolově v restauraci Koruna v úterý 20. 10. 2015 v 15:00 SEČ

Když může mít své noviny, a nejen jedny, Bakala či Babiš, nemůžete se Černíkovi nikdo divit, že když už nemá jejich miliardy, zatoužil alespoň po novinách. A dnes je tedy tady máte poprvé.

A protože půjde o tiskovinu navýsost seriózní, sluší se nejdříve promluvit o tom, jaké jsou optimistické plány páně vydavatelovy, který, protože alespoň pro začátek mu nic jiného nezbývá, bude také šéfredaktorem, redaktorem, pomocným redaktorem, designerem, editorem, korektorem a distributorem, to vše v jedné osobě. No co, váhu na to konec konců má. Ale vezměme to pěkně popořádku.

Grafika titulní strany slibuje použití nejmodernější tiskařské techniky a inzeruje periodicitu listu – ano půjde o měsíčník. Dokonce barevný, mnohastránkový a ilustrovaný. Genezi vzniku názvu měsíčníku Gévěčko naleznete v rubrice nazvané Na poslední straně. Měsíčník je určen výhradně a jen pro emeritní pracovníky ISŠTE (SOU HDB, SOU strojírenského), dále už jen ÚSTAV, ať již pedagogické nebo správní a členy mé nejširší rodiny. Vzhledem k stále rostoucímu věku dožití jistě nebude o potencionální čtenářstvo nouze. Slibujeme mu, že reklamy omezíme na ekonomicky nezbytné množství.

Tento prostor na první stránce Gévečka je zabrán šéfredaktorem a určen pro jím psaný úvodník. Stejně samoděržavným způsobem se šéfredaktor píšící pod „nickem“ DzA rozhodl usurpovat i poslední stránku každého vydání s rubrikou „Poslední strana“.

Každý seriózní měsíčník, a Gévěčko jiné nebude, má řadu pevně zavedených rubrik, kvůli kterým si jej čtenáři přeochoťně abonují. O těch našich se dočtete hned na následující stránce v článku nazvaném „RUBRIKUJEME“.

A o čem budeme psát? O všem, co nás může zajímat, na co si vzpomeneme. Půjde jak již řečeno o pravidelné rubriky, tak i o ad hoc psané články. Počítám s vámi se všemi jako se čtenáři, ale hlavně jako s autory. Nehodlám být novým J. K. Tylem, který své Květy psal sám od titulku po tiráž.

RUBRIKUJEME*

**titulek je odvozen od slova rubrika, nezaměňovat prosím první hlásku r za hlásku l*

Jak již na první straně našeho listu zmíněno, chceme do budoucna stavět obsah téhle světové tiskoviny na pravidelných rubrikách s tím předpokladem, že se do jejich autorství postupně zapojí všichni vysloužilci.

O tom, kdo, do jaké a kdy, bychom v průběhu našich pravidelných měsíčních odpoledních losovali. Takže by si šťastlivci se šťastnou losovací paží vedle čerstvého vydání GÉVÉČKA odnesl domů i domácí cvičení. Vzhledem k dopředu pevně daným termínům vydání GÉVÉČKA, které se, jaké to překvapení, shodují s termíny vysloužileckých měsíčních summitů (každé třetí úterý v měsíci s výjimkou prázdnin) je uzávěrka stanovena vždy s pětidenním předstihem.



Ideální by samozřejmě bylo, kdyby všichni zainteresovaní vysloužilci disponovali odpovídajícím IT vybavením. Usnadnilo by to vzájemný přenos textů mailem. Nedá se to ovšem předpokládat u všech, a proto bude GÉVEČKO vycházet jak v tištěné tak i v elektronické podobě. Elektronická forma umožní distribuci i těm vysloužilcům, pro které je Koruna trochu z ruky. Jen namátkou ti, na které máme připojení k dispozici: Jarda Halva, Míša Jorová, Pavel Ries Ilonka a Olin Horáčkovi, Venca Franče, ...

Po tomhle nezbytném úvodu vzhůru na rubriky. DzA se domnívá, že takovými stálými rubrikami by mohly být:

miniCéVéčko*

Přepokládaný rozsah 2 strany A4 textu - informace autora o tom, co dělal po odchodu z rodného ústavu až do současnosti, ať již odcházel do penze či na ministerstvo.

MATURITA

Přepokládaný rozsah 1 až 2 strany A4 textu - Autorova vzpomínka na vlastní maturitu, či na tu, kde byl v roli zkoušejícího, přísedícího, předsedy.

ŠKOLNÍ VÝLET*

Maximální rozsah 5x A4 textu včetně obrázků - DzA jich má v zásobě ještě několik a chystá se vyzradit pečlivě tajené...(Stando bacha!).

NEZAPOMENUTELNÝ KANTOR*

Text volného rozsahu, stylisticky asi nejbližší charakteristice, ve kterém autor vyloví z hlubin své paměti svého středoškolského či vysokoškolského oblíbence, nebo vzpomene některého z kolegů.

Žák, student, učeň, na kterého se nedá zapomenout

Text volného rozsahu, stylisticky asi nejbližší charakteristice, ...že to nemusí být vždy jen premiant je ostříleným vysloužilcům jistě zřejmé.

DzA pokládá hlavu na špalek a na vlastní osobě dokládá již v tomto čísle GÉVÉČKA, že do novin může dnes psát opravdu kdekdo. Červeně a ještě s hvězdičkou uvádíme rubriky, které se nám podařilo odstartovat již dnes.

Jsem samozřejmě připraven vám, pokud o to budete stát, pomoci s konkrétními texty i s jejich grafickou úpravou. Výmluvy, že nemáte PC a internet neobstojí. Papír a tužku máte všichni, pošta funguje a já jsem ochoten vaše texty přepsat.

Drzejší a produktivnější grafomani mohou mít vlastní rubriku s tematikou, která je oslovuje, tak jako já bych rád měl GLOSOVÁNÍ situované někam ke konci vydání.



Konec konců mozkové namáhání je podle nejnovějších vědeckých studií nejlepší prevencí před tím německých doktorem, jak on se jenom jmenuje, no tak vzpomenu si, sakra ta paměť, už to mám - Alzheimerem. Tak vzhůru do mentální lázně. Ale opravdu všichni. Základní filozofie GÉVÉČKA je zapsána v následujícím rámečku.

Dokud si člověk hraje, zůstává člověkem

Hrajte si čtením. Dnes v GÉVÉČKU najdete:

Úvodník (DzA) - Rubrikujeme (DzA) - Chlapa, který zdědil dobré geny, až do smrti uhánějí všechny ženy (Ret) - MiniCéVéčko (Horácci) - Nezapomenutelný kantor (Elíz) - Kde všichni ti chlapci jsou

(DzA) - 41. memoriál JR (Roubas) - Můj (náš) školní výlet: S Karlexem do Říše (DzA) - Hlášení školního rozhlasu (Janus) - Glosování (DzA) - Na poslední straně (DzA).

Chlapa, který zdědil dobré geny, až do smrti uhánějí všechny ženy

Václav Ret



Shodou okolností, pak že náhoda je blbec, v době, kdy jsem se probíral archiváliemi a mezi nimi objevil fotografii, kterou vidíte výše, jsem se v denním tisku dočetl, že se ve Fr. Lázních ubytoval pan Prof. Doc. PhDr. Mgr. Bc. Jan Oříšek Dr. Sc., světová kapacita na studium tanců, působící na Karlově universitě. Pana profesora přivítal sám pan starosta. Tento vědec přijel do Fr. Lázní, aby zde načerpal nových sil před další studijní cestou do Amazonie, kde se bude věnovat studiu tanců u primitivních kmenů. Pro zajímavost dodávám, že stejně věhlasných kapacit, jako je Prof. Oříšek, věnujících se studiu a problematice tance je na světě pouze pět (Čína 2, USA 1, ČR 1, Japonsko 1).

Byl jsem skálopevně přesvědčen, že nad snímkem, nad kterým se laik diví, bude muset odborník žasnout. Chtěl jsem, aby profesor Oříšek buď potvrdil, nebo vyvrátil mé úvahy o tom, že na snímku starém půlstoletí je zachycen Vladimírův boj (nezapomeňte na to, že jde o abstinenta) s démonem alkoholu případně, že se jedná o tanec derviše při obřadu přivolávání deště.

Domluvit schůzku s panem profesorem nebylo vůbec snadné, ale co by člověk neudělal pro vědu. Při schůzce jsem panu profesorovi ukázal Vláďovu fotografii. Pan profesor nevěřičně vzal

dokument do ruky a nadšeně prohlásil: „To je nádhera a veliká vzácnost. Podle brilantně vyvedených kroků a pohybu pravé ruky poznávám starobylý prácheňský odzemek.“ Pro negeografy dodávám: Prácheň je vrch u Horažďovic opředený bájemi.

Pan profesor pokračoval: „Třicetiletá válka značně zredukovala počty obyvatel. Rakousko, je ti ouzko, platilo čím dál více. Tento tanec, který odstartoval nevídanou populační explozi, vznikl krátce po zrušení nevolnictví císařem Josefem II. Porodnost rostla nejdříve jen na Horažďovicku, ale během tří let zasáhla tato populační vlna celý jihozápad království.

Jak působil tento tanec na zvýšení porodnosti? Tančili pouze potentní muži v krčmách na stolech, ostatní muži (impotenti) seděli kolem stolů a věnovali se chlastu. Vdané ženy, vdovy a dívky seděly kolem stěn a pozorně sledovaly taneční kreace jednotlivých tanečníků. Pokud - a to bylo většinou - se tanec vyvedl a tanečník nespádl pod stůl, vyskočila některá žena či dívka a odvedla si tanečníka do kouta krčmy nebo na seník, kde spolu prováděli nejen techtle, ale velmi často i divoké mechtle. Přestože Horažďovice leží na okraji blatenské rybníční pánve oplývající množstvím ryb, nikoho ani nenapadlo použít rybiho měchýře coby kvalitního bioprezervativu. V této souvislosti připomenu sentencí Vládova praprastrýce: „Pojímání s měchýřkem je stejný nesmysl jako olizován cukrové homole přes sklo“. A tak následkem těchto hrátek, byla při porodech obvyklá dvojčata i trojčata. Na Prácheňsku, stejně zaostalém tehdy jako dnes doznival ještě matriarchát, a proto mohla mít žena i několik mužů či milenců. Muži pracovali na poli, v lese či lovili. Ženy vařily, staraly se o domácnost a hlavně rodily děti. V této době nebyla riziková těhotenství. Žena při žních porodila na poli, nakojila dítě a pokračovala ve vázání snopů posekaného obilí. O porodu v bramborové brázdě nedaleko Dolan u Klatov jsou patřičné záznamy, zeptejte se Standy Jedličky. Počty obyvatel se rychle rozrostly na předválečnou úroveň. A císařství rakouské bylo zachráněno.

Pane Václave téma by si jistě zasloužilo hlubšího rozboru, ale bohužel mám další schůzku s jakýmsi panem inženýrem Hubáčkem, emeritním doyenem místních tanečních mistrů, s kterým budeme diskutovat Jájínu polku.“

V samém závěru mého setkání se světovým vědcem pak pan profesor dodal, k mé velké radosti to, o čem i já sám jsem skálopevně přesvědčen: „Váš horažďovický kolega na fotografii by měl jistě velký úspěch u žen a určitě by se o něho i dnes přetahovaly. Prosím, vyřídte mu můj obdivný pozdrav. Jsem si jist, že jeho taneční kreace, kterou jsem díky vám, Václave, měl možnost prostudovat, má svůj prazáklad v příznivém genovém dědictví tohoto muže.“



MiniCéVéčko

Jak jistě všichni dobře víte, CV zkracuje curriculum vitae. Životopis je to, o co v této rubrice poběží. Nebojte se, na kádrovku ho předávat nebudeme. Ostatně to mini v předponě titulku to autorům, které se nám podaří zmermomocnit, velmi, ale opravdu velmi usnadňuje. Všechny naše čtenáře zajímá především to, co se s autory dělo poté, co opustili pohostinné zdi ÚSTAVU a nerozvážně se vrhli do světa plného nástrah a zmatků. Není tedy třeba vypisovat, kdy jste si poprvé uvázali pionýrský šátek, u těch letitějších možná žlutý, skautského vlčete, vzpomínat na maturitu ve svazácké košili, ani na zlatá šedesátá, kdy vám strana zahrnula příliš doleva...

Všichni jsme zvědaví na to, co se dělo potom kdy už vás nepotkávali s třídnicí v ruce, zda mají závidět, nebo si mumlat dobře ti tak.

Začínáme s těmi dobrodruhy, co si to ze sokolovského Balíkova namířili drze přímo do metropole.

... A LÉTA BĚŽÍ, VÁŽENÍ (ILONA + OLIN)

V létě uplynulo 20 let od našeho odchodu ze Sokolova, sama tomu nemůžu uvěřit. Odstěhovali jsme osmiletou Klárku, aby zahájila v Praze docházku do třetí třídy. Teď se připravuje na doktorské státnice. Já jsem po odchodu pokračovala dál ve školství, tři roky jsem strávila na ZŠ Mikulandská v Praze 1. Pak se podařila Šarlota, jak sám Karel Černík již tehdy v gratulaci pochopil, Šarlota je vlastně Karel, takže pojmenována na počest našeho velikého ředitele. S roční Šarlotou jsem přišla na chuť dobrovolničení, neboť přijde-li někam učitelka, dostane funkci. Vedla jsem 5 let mateřské centrum, pořádala kurzy pro děti i maminky, vozila je na ozdravné pobyty. Pak mě jeden prázdninový telefonát kamarádky nasměroval ze dne na den na Lauderovy školy při Židovské obci v Praze, kde jsem konečně pochopila, co znamená pedagogika a didaktika, na fakultě opravdu ne. Ve třídě jsme měli běžně 5 a více národností, děti si navzájem nerozuměly, a když mi do devítky nastoupil chlapec, který uměl jen maďarsky a hebrejsky, už mě to nepřekvapilo. Tam jsem se teprve stala učitelkou. Bylo to jako v malotřídce, pro každého individuální program a přístup, od šesté třídy po maturitu. Zato se tam, tehdy ještě nestátně, maturovalo třeba z takovéto sestavy předmětů - čeština, angličtina, francouzština a hebrejštiny. Majetkové a jiné spory v ŽO Praha mě odvedly k jiné víře - do Uhrinovy české fotbalové akademie, posléze Fotbalové akademie AC Sparta Praha, prostě "kurva fandim", aneb když se někdo dobře učí, může být opravdu čímkoliv. Učila jsem - pro znalce - Lukáše Váchu, Tomáše Necida, Michala Hrdličku, Marka Štěcha a další. Ještě před tím, než Sparta školu prodala Fidelisovi Schlée, vytáhla si mě ředitelka ZŠ nám. Curieových na místo své zástupkyně. Po Černíkovi a Perle z Mikulandské to byla zase Paní Ředitelka, přítelkyně jsme stále, ale když se schylovalo k jejímu důchodu, odešla jsem nikoliv ke konkurzní komisi na její místo, ale za hlasem srdce zpátky k středoškolákům a maturantům, do SPŠST Panská v Praze 1, kde učím češtinu, scenáristiku, občanku a seminář společenských věd již pátým rokem a druhým tam studuje naše Šarlota Ema obor filmová a televizní tvorba.



(ILONA + OLIN)

Letos to je 20 let, co jsem zběhl ze školství - tedy fyzicky ano, duchem nikoliv! Přihlásil jsem se do konkurzu do reklamní agentury Studio Lukas na pozici produkčního. Podvědomě jsem asi chtěl být produkčním už od malička, a protože jsme oba s Ilonou vždycky chtěli do Prahy - tak jsem to zkusil!

Nelituju! I když na učitelování hrozně rád vzpomínám a občas, když se mi naskytne příležitost, tak si to zkouším - ať už při individuální výuce - doučování dcer, jejich kamarádek a kamarádů, děti našich kamarádů nebo kolegů z práce a teď už to začíná vypadat, že se objeví už i nějaký vnučata - teda zatím ne ta vlastní! Kdybych to měl zhodnotit - tak mne to pořád baví, asi nejvíc matika! Kdybych měl vyjmenovat nějaké úspěchy (teda nevím, jestli se můžu v „MINI CV“ chlubit - ale když tak mi to odborný redaktor nebo šéfredaktor vystřihne!): mám hotové asi 3 maturity, 2 postupové zkoušky na střední škole, jedny opravy a jedno zlepšení ze 4 v pololetí na 1 na konci roku, první a druhá zkouška z matiky na ČVUT, nějaké zkoušky na peďáku, přijímačky na střední nebo na vejšku apod. Nezasťírám, že střední škola nebo vejška mne baví víc, ale základce se taky nebráním. Tak to jsem se nechal unést vzpomínkami na školství - nevím proč, ale občas mi při tom vzpomínání naskočí obrázek Niny Brilové - je to zvláštní, někdy to je i některá z holek z té třídy, se kterou jsem maturoval v roce 1995 - ale asi to je ten důvod, proč mne ta matika pořád baví!

Po příchodu do Prahy jsem se vrhnul do víru reklamy a produkoval opravdu kde - co - od reklamy na čtyřhlavé video SONY (Víc hlav - víc ví...), přes časopis Vlasta (S Vlastou je každá kočka!), GS Condro a až po třeba Expandia banku nebo Walmark (limonády a potravní doplňky z Moravy). Bylo toho opravdu hodně a výčet by byl dost nudný - zajímavé by mohly být spíš nějaké "veselé historky z natáčení". Tak jo - já jednu uvedu - není to zrovna z natáčení, ale z oddělení nás produkčníků! Kolega byl na náhledu v tiskárně a po několika hodinách se vrátil zpět do Prahy a přivezl čerstvý plakát formátu B1 (700 x 1000

mm - takže žádný plakátek) - tehdy jsme dělali pro AR stavební spořitelnu (kde jí je konec?) - slogan byl - Klíč k bydlení (vyráběly jsme tehdy takové ty fejkové klíče, které byly nalepený na letáku a házely se lidem do schránky nebo se to přidávalo do časopisu - asi jste něco takovýho nejspíš měli také ve schránce. Vytáhl ten plakát a nalepil ho s patřičnou hrdostí na skříň - koukám na to a málem mne kleplo! Bylo tam "Klíč k bydlení"! Chvilí jsme na sebe zírali, pak jsme se přesvědčovali, že je to vlastně takové hezké slovíčko, abychom nakonec konstatovali, že je to totální průser - měli jsme jich už vytištěno a dodáno u klienta 100.000 ks!!! Tak se to odvezlo do stoupy - ani sběrna papíru to nechtěla - byla to lesklá křída! Tak tohle já celou tu dobu dělám - vyrábím reklamu! Jak jsem psal - nejdřív to bylo Studio Lukas, pak jsem odešel do agentury Křídla a nyní jsem v agentuře Kristián (již od r. 2002). Lukas i Křídla už zkrachovaly a nechaly po sobě značné dluhy - tak nevím - už jsem na to poukazoval u nás v agentuře, že z jaké agentury jsem odešel - tak ta dříve nebo později zkrachovala!

Momentálně jsem ředitel produkce, děláme od vizitek, přes TV spoty, výstavy, tisky plakátů, letáků či brožur, až po večírky a zábavné show nebo kampaně na sociálních sítích. Mám 3 podřízené a spousty externistů - zaměstnávám vlastní děti, děti mých kolegů nebo známých, spolužáky mých dcer, llongy, studenty apod. Klárka mi například dodává velmi schopné pracovníky v podobě svých chlapců - je to pro Šarlotu Emu velká výzva - zatím je dle jejích slov single a still alone. Dokonce občas i nějaké naše absolventy - dnes už možná i jejich děti! Hrozně to letí

Je to zábavné, ale dost časově náročné a únavné! S tím souvisí to složité plnění úkolů a termínů! Včera jsem přišel z práce lehce před půlnocí, ale vstávám v 6 h! Dnes to také nevidím moc růžově! Ale aby to nevyznělo, že si stěžuji - pořád mne to baví, člověku se dostanou do ruky všelijaké hračky a často spolupracuje se zajímavými lidmi - fotograf Antonín Kratochvíl, režiséři F. A. Brabec, Jirka Strach nebo Petr Čtvrtníček, všelijací herci nebo herečky, modelky a modelové, ale mnohem častěji dodavatelé, kteří někdy nedělají, co mají, nebo dělají, ale blbě nebo málo!

A když jsem tím vzděláváním začal, tak jím také skončím, založili jsme si rodinnou firmu - vzdělávací společnost Alter Ego spol. s r. o. a zejména s Klárkou jsme jejím prostřednictvím realizovali různé programy - vyberu nejzajímavější - tak například projekt "K podnikání" - kurz pro žáky SOŠ a SOU - taková malá rukověť začínajícího podnikatele, nebo projekt "RUR" na vzdělávání učitelů odborných předmětů na SOŠ a mistrů odborné výchovy z učilišť. Šlo o to, aby se tito učitelé dostali do kontaktu s nejmodernějšími technologiemi a lektory byli reální podnikatelé.

Já jsem po těch 20 letech o 20 kg starší a to mne trochu trápí - na druhou stranu Plzeň mi stále velmi chutná - zejména, když je z tanku.

Co se týče koníčků - máme rádi divadlo a hudbu, já rád makam na chalupě - štípání dříví a sekání trávy a taky jezdím rád na kole nebo plavu, případně lyžuju! V poslední době mne fakt baví badminton a tenis.

Všechny nás baví cestování a já k tomu dodávám - gastroturistika! Mám kamaráda, kterej vozí lidi po světě a na Ukrajině pořádá zájezdy, které nazývá gastroporno - ale s ženskejma to prý nemá nic společnýho!

Myslím, že jsem se dostal na samou hranici termínu - no já bych šel i dál, ale ta blondatá teroristka, která tady se mnou bydlí a je nejspíš řízená nějakým GURU (Ksč - nebo jak si to říká) - támhle někde z východního Německa nebo vodkař z nějakýho výběžku, tak tahle pani mi fakt nedá pokoj a já už na to nemám po těch letech čelit tomudle teroru!!!

NEZAPOMENUTELNÝ KANTOR

Jak lépe odstartovat rubriku než pohledem zvenku, pohledem z odstupu i nadhledu, pohledem ne od katedry, ale přímo ze zákopů na druhé straně. Sice nedodržíme to příslovečné: „Sedm jednou ranou“, ale jistě uznáte, že i Tři jednou ranou je pro začátek dobrý počínek. A ten se podařil díky archivu naší dopisovatelky z metropole Ilonce Horáčkové. Teď už ale vzhůru do vzpomínek... Martina Elíze.

Zpátky do Afriky aneb oko bere (aneb Jak si místostarosta Elíz u Jedličky ani nelíz)

Tento nadpis vychází ze vzpomínek na studia na střední školu s názvem SOU HDB, která se po čase přejmenovala na SOU strojírenské - možná to bylo i jinak, ale maturoval jsem v roce 1995, a proto to oko, i když v případě pana učitele Jedličky mělo oko i jiný význam.

Pokusím se zde zavzpomínat na tři učitele, bude se jednat pouze o můj osobní názor a ne o všeobecný, tenkrát jsme to ve třídě vnímali jinak a to samé bude platit i dnes. Je zvláštní, jak se vzpomínky, hodnoty a vlastně vše mění.

Pan učitel Roubínek - takový nenápadný pán, v prvním ročníku byl ještě asi jenom vychovatel či něco podobného. Byl s námi na lyžáku na Klínovci a myslím, že běžkařil. Chodil po ubikaci a kontroloval noční klid - měl velkou výhodu, tenkrát na škole ještě nestudovaly holky, tak vlastně nebylo co kontrolovat. Později začal učit tělocvik, tak nás občas zasuploval, ale žádná významná vzpomínka, ta přišla až později. Jednou jsem ho potkal na Bublavě, zase na lyžáku a zase na běžkách, po pozdravení si ihned uvědomil, o koho jde a to mě potěšilo, měl spoustu hlášek a narážel na neumění běžkařů, říkal něco ve smyslu, že některé nepostavíš a že mají nohy jako strašák na poli. Byl zábavný a to se u učitele cení, i když nevím, zda bych to ocenil v době studií. Ještě si vzpomínám, že byl velký kamarád se spolužákem Hrdličkou, znali se z Kynšperka a možná spolu vedli nějaký výměnný obchod - vajíčka a med. Ne, opravdu spolužák o něm velice dobře mluvil už v té době a to znamenalo, že je v pohodě.

Černík, ředitel a učitel - přijímal nás, jako ředitel ústavu, byl to vážený pán a měl i velký respekt. Pro mě osobně to byl takový „pan - rovinka“. Vše muselo perfektně sedět, sám byl pořád takový akorát. Učil nás ekonomiku a to pouze ve čtvrtém ročníku, neseděl mi moc jeho bodový systém a hlavně to, že jeho dvouhodinovka byla v pondělí ráno a já měl po víkendu těžké problémy vůbec se dostavit do hodiny. Toto se trestalo - skóre nula bodů. Jinak opravdu přímý a rovný člověk, a to jako ředitel i učitel, opravdu osobnost a dokázal vždy jednat na rovinu.



Pan učitel Jedlička - ihned po nástupu do školy po naší třídní první vyučující - vzpomínám, jak jsem si myslel, že je to jen špatný sen, že se probudím a bude to v pohodě. Byl hrozně tvrdý a sypal to do mě pod tlakem. Opravdu jsem myslel, že se otevřely brány pekla, ale pak hodil žert či nějakou hlášku a já polevil a v tu chvíli zase rána a byl zpět čert. Byla to suverénně ta největší osobnost a dnes

můžu napsat i ozdoba toho zařízení. Učil fyziku a elektrotechniku a trávil s námi hodně času po celé čtyři roky, se mnou v prváku i kousek prázdnin, když jsem dělal reparát z fyziky. Byl hodně tvrdý a opravdu chtěl, abych něco uměl. Až v prváku jsem pochopil, co je to být jedničkářem na vesnické škole a čtyřkařem u Jedličky. Hodně hlášek prokládal zábavnými historkami a měl jsem ho dost rád. Jednou mě ve čtvrtém ročníku zavolał ve fyzice k tabuli. Nevěděl jsem vůbec nic, tak mu říkám, jsme domluvený, že mě zkoušet nebudete, že nebudu maturovat z fyziky, tak je to bez zkoušení. Na chvíli znejistěl, ale chtěl tu hru dohrát (byl takovej hravej) a říká, co s tebou... a já, protože jsem byl na koni, povídám, zaleju kytky a je to OK, v jeho třídě bylo totiž hodně kytek. Začal v klidu zkoušet dál a já zalíval, po skončení v klidu řekl - jakou budeš chtít známku a já říkám čtyřku, ta mi stačí, pane učitel. Byl také přísedícím u maturit a tam byl úplně v pohodě. Buď si řekl, že tam, kde nic není, ani smrt nebere, nebo ze mě dostal za čtyři roky, co očekával. Jak jsem napsal, opravdu Velký člověk s dobrým a férovým srdcem.

Já po maturitě chvíli pracoval, jako údržbář montér, poté jsem v roce 1995 nastoupil do funkce hasiče na Městský úřad v Rotavě a zde pracuji dodnes. V roce 1995 jsem spolu s pár nadšenci dal dohromady po revoluci rozpadlý požární sbor a v roce 1995 založil za podpory vedení města organizační složku - Hasiči Rotava. Po různých kurzech a výcviku jsem se stal vedoucím této složky a velitelem jednotky požární ochrany. Hasičinu beru jako poslání, anebo jako to nejlepší zaměstnání na světě a dodnes jsem při každém výjezdu. Zde zažívám neskutečné příběhy, smutné či veselé, ale plné života. Život záchranáře je trochu těžší a člověk si toho nosí v hlavě víc, než je třeba, proto dodnes aktivně sportuji a občas, jak říkám, je potřeba odfouknout ten papíňák a zajít... Chtěl jsem rovněž poslat dál a na větší úroveň celou jednotku, bohužel jsme časem začali narážet na neochotu vedení a zastupitelstva města. Tak jsme dali dohromady sdružení a kandidovali do voleb, dnes jsem čtvrtým rokem místostarostou města.

Mám krásné vzpomínky, jak na střední školu, tak na život po škole a dnes můžu říci, díky pánové a paní učitelky.

S pozdravem všem předplatitelům **BÉVÉČKA** Martin Elíz, místostarosta města a velitel Sboru dobrovolných hasičů Rotava



KDE VŠICHNI TI CHLAPCI JSOU...



Tak pro pořádek zleva: Hrazdíra (Sokolov), Bradáč (Sokolov), Pivnička (Karlovy Vary), Halva (zemřel v březnu 2014), Tronich (snad někde v NSR), Ret (Cheb), Nový (na věčnosti), Király (???) a o řadu níže: tehdy bažant Novák (Sokolov/Stříbrná), Chamra (Cheb), Jedlička (Cheb) ležmo pak: Sobotka (???), Černík (Aš).

Kdy se to odehrálo? Vzhledem k tomu, že tam chybí Roubas, tak už někdy hodně dávno. Odhaduji, že tak v pětadesátém. Tvrdit to ovšem nemohu. Jinými slovy zhruba před půl stoletím., někdy ke konci školního roku. Dnes by tedy tahle skvělá jedenáctka byla starší o 13 krát 50 = 650 let. Váhu raději přepočítávat nebudu. Mladí, hezcí, bez titulů. Kdeže loňské sněhy jsou. Snímek ovšem dokazuje, že ač mladí a nerozumní (všimněte si, že jsem nenapsal blbí, nejsme přeci bulvár) jsme dbali na správný životní styl – sportem ku zdraví. A nehrál se jenom fotbal. Byli jsme celoměstskými průkopníky golfu chudých - croquetu. Pinčes se dal díky marnivosti architekta školní budovy provozovat na chodbě ve druhém patře na dvou stolech naráz a byl i přes nepřejícnost vedení všemi milován, hlavně pak po zvonění. A jednorázovka „Nahoru po schodišti dolů“? Ještě dnes jistě zadní schodiště v budově školy se slzu v oku vzpomíná na to vzrušení, když po něm nesla vzhůru své přírodní (jak tehdy jinak) moravské 5 Maruška Bričová.

Dnes lze, s jistou mírou drzosti, konstatovat, že tehdejší vzorný vztah celého socialistického pedagogického kolektivu, který už nestihl získat hrdý titul BSP, se v průběhu času promítl do nové reality. V nové demokratické společnosti nemůže být ředitelem Ústavu ledasjaký upocený sportovní amatér, ale jen ryzí profesionál - tělocvikář. Důkaz? Přeci poslední dva ředitelé Pepa Novotný a Pavel Janus.

41. MEMORIAL J. R.

Vzpomínáte, jak Jiří Paroubek, ještě jako český premiér, kdysi kdesi vychloubačně prohlásil k přítomným: "Kdo z vás to má?" A myslel tím své italské polobotky, oblek na míru šitý u Adama a možná dokonce i svou tehdy fungl novou manželku.

U vědomí toho, že kdyby byl Roubas tak sebestředný jako Paroubek, mohl by klidně otitulkovat svůj text, ke kterému jsme ho přemluvili, třeba: "Kdo z vás má memoriál ještě za živa?"

Naštěstí není. Zato je nositelem Křesadla, otcomatkou i letitým organizátorem studentského listopadového pochodu a hlavně a prioritně právě v tuto chvíli jedním z prvních externích autorů GÉVÉČKA. Jeho následující řádky berte jako vzpomínku na to co bylo, ale především jako pozvánku na to co zanedlouho bude.

Poprvé se nejkrásnější Studentský podzimní pochod uskutečnil v listopadu 1988. Do SOU v Sokolově do funkce zástupce ředitele pro teoretické vyučování nastoupil Václav Šteffl. Přišel s OU Chodos Chodov, kde vedl i turistický kroužek. Jak bývalo zvykem, patrona dostal osiřelý pomník válečných zajatců, kteří uprchli z nedalekého zajateckého tábora na Rolavě. Venca Šteffl rozpochyboval turistickým kroužkem skoro všechny na učňáku. Roubas, jako instruktorem TV se nenechal dlouho přemlouvat a I. ročník turistického pochodu nazvaného ZA POZNÁNÍM NAŠEHO OKRESU byl na světě. Trasa vedla z Nových Hamrů přes Jelení, kolem zajateckého tábora a továrny pro úpravu cínové rudy, k pomníku a přes Bublavu do Kraslic. Dobrých a poctivých 35 km. Účast hojná 120 účastníků, převážně z řad žáků OU Sokolov. Po úspěšném I. ročníku se plánovali další. Plechový pomník byl nahrazen žulovým (autorem pan Mach), zřejmě s vidinou dalších 40 ročníků.

Pochod se pak tradičně uskutečňuje v listopadovém termínu a počasí, s několika menšími změnami. Jednou pochod absolvoval Milda Hubáček i na běžkách. Největší změnou bylo, z dopravních důvodů, přemístění místa startu z Nových Hamrů do Nejdku. Nezměnili se ale rituály. Roubas zvědavý a sčítající účastníky. Pivo u stánku na Horním nádraží v KV, rum a celé spektrum dalších barev v průběhu putování. K původní trase 35 km byly zařazeny i kratší trasy. Původní občerstvování účastníků, na Rolavě, přesunuto do Přebuze - nejmenšího města v ČR. Tam je možné potkávat Oťase, bratry Šafářovi a Petra Vaše. Z 35 leté historie pochodu vyplývá, že největší počet „pochodníků“ byl při 4. ročníku v roce 1978, kdy pochodovalo 218 účastníků - tehdy ještě převážně žáků školy. Nejmenší počet účastníků vykazuje rok 1990 (16. ročník) celkem 46!. V posledních letech se pochodu zúčastňuje v průměru kolem 150 - 180 účastníků, bohužel bez většího zájmu mládeže.

V roce 1991 byl původní učňovský pochod Za poznáním našeho okresu změněn na PODZIMNÍ STUDENTSKÝ POCHOD a jeho pořadatelem je Integrovaná střední škola technická a ekonomická Sokolov. Dnes je akce známá pod názvem STUDENTSKÝ POCHOD.

Přijďte se projít a protáhnout nohy od sezení u televize v sobotu 7. listopadu na Přebuz, bude tam i bus.



Roubas + Janus

Můj (náš) školní výlet

Dnes podučitelské story jen fičí,
na paškálu má školní výlet do zahraničí.
Cítí, že se zvolna (snad) blíží konec,
a tak než zazní zvonec.
Mějte ohledy, trouchnivější dědova paměť příběh líčí.

S KARLEXEM DO ŘÍŠE

(podučitelské story o jednom školním výletě)

Nejprve bude třeba, aby se čtenář další části dědových pamětí časoprostorově a pojmově zorientoval. Definujme si proto nejdříve základní pojmy:

Karlex se jmenoval mezinárodní rychlík vyjíždějící z Karlových Varů a přes Sokolov, Františkovy Lázně a Vojtanov mířící do Lipska.

Říší rozumějte prosím tehdejší NDR, pro mladší Německou demokratickou republiku.

Co - školní výlet

Kdo - učni třetího ročníku oboru provozní elektromontér končící v roce 1976 na sokolovském učilišti, jejich třídní učitel dnešní děda z Aše (tehdy technické kreslení + ekonomika a organizace) a jeho dva kolegové Standa (fyzika, elektrická měření) a Miloš (elektrotechnologie, výroba a rozvod elektrické energie).

Kdy – v květnu 1976.



Takže osoby a obsazení známe, můžeme se pustit do vyprávění tím, že nejprve naznačíme, že tenhle příběh bude mít tři části, bojím se říci kapitolky, nazvané postupně: Štábní cvičení, Noch einmal, Kappelenberg.

Štábní cvičení

Školní výlet je složitá logistická záležitost vyžadující rozsáhlé znalosti psychologické, sociologické, kartografické, znalost strategie a taktiky přesunů v neznámém terénu a v neposlední řadě i přípravu, jak by se dnes řeklo, zajištění cateringových služeb. A to nemluvíme o zodpovědnosti přítomného pedagogického dozoru komplikované tým, že

Takže osoby a obsazení známe, můžeme se pustit do vyprávění tím, že nejprve naznačíme, že tenhle příběh bude mít tři části, bojím se říci kapitoly, nazvané postupně: Stábní cvičení, Noch einmal, Kappelenberg.

Štábní cvičení

Školní výlet je složitá logistická záležitost vyžadující rozsáhle znalosti psychologické, sociologické, kartografické, znalost strategie a taktiky přesunů v neznámém terénu a v neposlední řadě i přípravu, jak by se dnes řeklo, zajištění cateringových služeb. A to nemluvíme o zodpovědnosti přítomného pedagogického dozoru komplikované tým, že šlo o koedukovanou třídu, která se už, už cítila ze školy venku a jejíž kázeň po celou dobu studia nevalná měla v tu dobu silně klesající tendenci. Navíc jsme se rozhodli pro výlet do bratrské socialistické země a bylo tedy třeba brát ohled na úroveň reprezentace ČSSR.

Příprava začala teoretickým studiem kartografických pomůcek. Mapy příhraniční oblasti mezi městy Bad Brambach a Klingenthal byly k dispozici a vypracování itineráře si vzal na starost Miloš, který jediný dosáhl ve vojenské základní službě důstojnické hodnosti (alespoň to tvrdil). Náš štáb, tedy děda, Standa a Miloš věnoval přípravě výletu více času než přípravě na 31. výročí osvobození Československa Rudou armádou. V případě Sokolova komplikováno tím, že armáda nebyla Rudá, ale americká. Šlo přece o prestiž a důkaz, že elektrikáři jsou určitě lepší než nějakí šroubkaři či chemici.

V pátek před chystaným úterním odjezdem bylo konečně jasno:

1. etapa – ÚTERÝ: Sokolov - Bad Brambach přesun po železnici rychlíkem
Karlex + pěší přesun Bad Brambach - Landwist - Wernitzgrün
volným terénem po německé straně státní hranice - nocleh v přírodě pod širákem.
2. etapa - STŘEDA: Wernitzgrün - Klingenthal volným terénem po
německé straně státní hranice - nocleh v jugendherberku
3. etapa - ČTVRTEK: dopoledne Klingenthal - Oberwiessenthal autobusem,
odpoledne Oberwiessenthal - Boží Dar pěšky + Boží Dar -
Karlovy Vary autobus - do Sokolova vlakem.

Žactvo seznámeno s trasou, poučeno o oblečení a vybavení a upozorněno na nutnou zásobu východních marek (tehdy za 3 Kč jedna).

Německy precizní Standa přesvědčil dědu a v sobotu byl podniknut autovýlet Sokolov - Boží Dar - Klingenthal - Bad Brambach - Sokolov, tedy v protisměru plánované cesty. Dědův Fiat polski ovšem při překonávání celnice na Božáku způsobil výtržnost: děda zajel těsně k boudě z vlnitého plechu, a když byl v ní sedícím příslušníkem poučen, že tudy tedy ne a bylo mu doporučeno couvnout, zachytil ohnutým koncem předního nárazníku za vlnitý plech příslušníkovu pracoviště. Ozval se ohlušující rambajs, zdálo se, že bouda bere za své, příslušník ji opustil snad parakotoulem, ale kupodivu se nic nestalo. Ani nás nešacovali, jen mávli rukou a byli jsme za hranicí.

Zbytek cesty už proběhl v klidu.

Vzhledem k přípravě výletu jsme už více udělat nemohli, naše svědomí (tři) byla naprosto čistá.

Noch einmal.

Takhle krásně německy vykřikoval jeden z našich žáků ve venkovské hospodě ve Wernitzgrünu, když se dožadoval další sklenice piva. Dorazili jsme tam v plném počtu a bez ztrát na životech v podvečer. Předtím, někde na půlce mezi Brambachem a touto vsí jsme ovšem museli čelit nájezdu obdoby naší pomocné stráže pohraniční stráže. Ta nás dostihla v unikátním bojovém trabantu v lese za Landwistem zřejmě v domnění, že jsme nedovoleně překročili hranice NDR. Kdopak nás asi bonznul? K svému překvapení ovšem zjistili, že každý člen naší výpravy je vybaven potřebným dokumentem a že hranice jejich skvělého státu byly překročeny legálně, což bylo zdokumentováno příslušnými štemply na našich papírech. Rozloučili jsme se s nimi zpěvem husitského chorálu, kterým jsme jim chtěli připomenout spanilé jízdy našich předků a tím je donutit k větší úctě. Zřejmě nebyli dostatečně historicky vzděláni. Vyšší úcta se nedostavila. Značně

utrmáceni jsme dorazili do výše jmenované restaurace, která v tento všední den by la poloprázdná a tak během hodinky patřila jen a jen nám. Těch nocheimalálů bylo ještě hafo.

Nutno podotknout, že před nástupem do hostince jsme si za vsí vyhlédli jednu typicky krušnohorskou stavbu - dřevěný senik, který tady v ERZGEBIRGE byl provozuschopný a použitelný na rozdíl od svých kolegu v KRUŠNÝCH HORÁCH. Tahle příprava se nám vyplatila, když nás před půlnocí vyhodili z hospody, měli jsme kam hlavu složit.

Ponuré jitro opilcovo nás zaskočilo květnovým mrazíkem a tak ten, kdo chtěl vykonat hygienickou očistu, musel nejprve prolomit led na vodě ve venkovním kamenném žlabu. A věřte, našli se i tací. A šlo. Dál, i když pomaleji. Hlavně dívky vypadaly zbědovaně. Ale v poledne jsme již byli v Klingenthalu. A po neplánované návštěvě zdejší MiniZoo (opice smrděly jako v normální zoologické zahradě) a zjištění, že jugendherberk, tedy jakási svazácká ubytovna zde sice existuje, ale není v provozu jsouc opravována, bylo jasné, že naše tak skvělé a pečlivě připravené plány se musí radikálně změnit.

Cesta na východ byla zavržena a výprava se obrátila k západu (v polovině sedmdesátých ideologicky značně odvážné). Místo do Klingenthalu jsme v dobré náladě nasedli do autobusu směr Elsnitz, kam štáb lákala především vyhlášená koňská restaurace při každé návštěvě NDR



hojně navštěvovaná. Dobře jsme udělali. Noch einmal se opakovalo, tentokrát ovšem šlo o porce jídla.

Předtím, než jsme se vydali na další putování, jsme se na věčnou památku vyfotografovali, obrázek vám dáváme k dispozici (beztak už nikdo z nás po těch pomalu čtyřiceti letech odstupu není k poznání).

S plnými žaludky a odkrvenými mozky jsme udělali další závažné rozhodnutí. Přesuneme se někam blíže k hraničnímu přechodu Vojtanov a ještě tuto noc přespíme na území spřáteleného státu a pak se uvidí.

A vidělo se. Po kombinované dopravě autobusem pěšky jsme večer asi kolem osmé hodiny seděli v maličké hospůdce ve vsi Schönberg vysoko nad hraničním přechodem Vojtanov, která nám nabízela v houstnoucím šeru pohled na milovanou vlast. Utráceli se poslední marky a nemohlo být jinak, než že se hospodou opět neslo noch einmal, noch einmal, noch einmal



KAPELLENBERG

V hospodě, kde je každý generálem a v době, kdy už pomalu bylo po bitvě, jsme objektivně a s patřičným nadhledem hodnotili výsledky našeho tak pečlivě připraveného, dnes by se neřeklo jinak než projektu, tehdy ovšem šlo o obyčejný školní výlet. A připomínáme, že nebyl podpořen fondy evropské unie, všechno jsme si začalovali sami. A šlo to. Na druhé straně jsme nemuseli nést žádné vlajky. Jednohlasně bylo štábem i mužstvem a ženstvem konstatováno, že to bylo fajn a pokud přečkáme i dnešní noc, že to bude dokonce krásné.

Fajn byl i pan hostinský, dokonce tak fajn, že si děti domluvili, že u něj uspořádají po závěrečných zkouškách povinný a obligátní mazec. A uspořádali, to by ale byla jiná story. Dokonce od té doby, jsme v téhle hospodě pořadali na závěr školního roku i naše učitelské mazce a to by byla ale úplně jiná story.

Když jsme se po půlnoci vydali z hospody směrem vzhůru k rozhledně na Kapellenbergu, abychom zaujali pozice spících střelců, byli jsme všichni v náladě více či méně povznesené. A my členové štábu jsme museli upravovat spací pořádek tak, aby naše tři dámy byly spolehlivě izolovány od případných zájemců o intimnější vztahy. Jestli se nám to opravdu podařilo, to nevíme, i když po těch letech můžeme s drzým čelem tvrdit, že rozhodně ano. A navíc většina přítomných byli přece svazáci a ti by zcela jistě přeci...

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

**Geronti nebud'te neteční,
navštivte Milošovu školu taneční**



REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

Hlášení školního rozhlasu

(u aparátu Pavel Janus)

Hlášení školního rozhlasu, aneb „kdo chce vidět Idiota, ať se dostaví do ředitelny“.

Konečně je pátek a před výplatou. Bývá to tedy druhé nejoblíbenější období pro učitele od doby, kdy Marie Terezie zamíchala s pravidly nevolnictví. Patent, nepatent. Od doby, kdy se školním rozhlasem nesla oblíbená věta „Operace zlatý déšť, operace zlatý déšť“, se tedy zvyky kolegů nemění. Zaplať Bůh, v tomto případě ministryně školství.

Tou první, nejoblíbenější z oblíbených byl, je a stoprocentně bude, poslední červnový den. Oslavy, které jsou rok od roku bouřlivější, jsou toho důkazem. Snad nejbouřlivější byly, když Ota Novák pronesl svou „půlživota“ komponovanou větu: „Až půjdu do důchodu, už mě tady **nikdo nikdy** neuvidí“. Mohu Vám poskytnout jeho dnešní rozvrh, telefonní číslo do kabinetu, poreferovat o jeho pedagogických gigantismech i nepodstatných a zanedbatelných selháních (nemívá občas cukr do svačínové kávy).

Ono se toho vlastně tolik podstatného nestalo za ty roky. Pořád je TADY Milda Hubáček. Pravidelně mě každý rok, stejně jako všechny mé předchůdce přesvědčuje svým osobním příkladem, že školní rok začíná v květnu a červen je pro jeho výuku tím hloupě nejkratším měsícem. Ještě že má v kabinetu Jirku „zahrádkáře“ Jelínka. Aha. To se toho opravdu moc nezměnilo. Někdy si říkám, že je to dobře. Pak je tu ještě pár „starých pilířů“. Nebudu ty dámy jmenovat. Oni se přihlásí, jen jak si to přečtou.

Jinak se tu nic neděje.

Pominu-li, že někteří tady bloudí a hledají místo, kam je někdo poslal, popř. kam jim velí rozvrh. Přiznal se mi před třemi lety i jeden bývalý nejmenovaný zástupce ředitele pro odborný výcvik a praktickou výuku, že se poprvé ve škole ztratil. Děláme na tom, aby se to už nedělo, už tři roky. Jsme prostě „large“ (anglický termín pro „rozlehlý“?). Prostě „L“, tedy „XL“, popravdě „XXL“ (s vietnamskou výslovností „IKIKEL“).

Za sebe mohu upřímně říct, že žiju z vysoké laťky našeho GV taťky. Měl jsem tu čest „protrpět“ si studia jako M1-M4, vyzkoušet si i jeho pedagoga, později ZŘTV. ZŘ OPPV, t. č. Ř. Vždy jsem měl na paměti, že když to šlo tehdy, je třeba v tom pokračovat a oprašovat (ne kolegyně, ale metody).

Jsem vděčný za přísný a vesměs humorný, byť zásadový a spravedlivý přístup svých vzorů. Dnes často přátel a cenných kolegů. Snažím se nepošpinit a nezbořit to, co „otcové zakladatelé“ začali a dlouze zvelebovali.

Na druhou stranu jsem se snažil nenechat „kámen na kamení“. Zboural jsem, co se dalo, přesunul všechny „někam“, a to několikrát. Často z důvodů podstatných (budova přestala existovat), mnohdy z důvodů praktických (členové předmětové komisí musí být pospolu), občas (z rozmaru ☺). Teď už je to snad definitivní. Všichni mají své místo v kabinetu, svou učebnu, která je čím dál tím vybavenější a modernější díky každoročním investicím v řádech milionů. Všichni mají teplo, světlo, soukromí, smlouvu na dobu neurčitou. Já mám smlouvu na dobu určitou a domů chodím za tmy. Často bývám jediným zaměstnancem, kdo nedostane ani halíř v rámci mimořádných odměn. Proboha, proč být ředitelem?

Každoroční kolorit je úmorným terorem s občasnými osvěžujícími prvky.

Září	- krocení divé zvěře (a to nemám na mysli jenom žáky). Taky někdy společný dýchánek.
Říjen	- slalom mezi svátky, prázdninami, narozeninami.
Listopad	- dohánění klasifikace, vždyť je čtvrtletí - a někteří ještě nemají ani známku.
Prosinec	- poločas rozpadu a předzvěsti překvapení. Taky někdy společný dýchánek.
Leden	- hloupý měsíc, plný hloupých žáků. Jak je možné, že všichni propadají?
Únor	- nebývá vítězným. Snad pro jedince s předsevzetím „začít znovu“.
Březen	- „za kamna vlezem“. Dlouhý měsíc náborové přihláškové nervozity oceněný Dnem všeho učitelstva. Taky někdy společný dýchánek.
Duben	- Maturity. Maturity. Maturity. Taky někdy společný dýchánek. První jarní slunce, holky zkouší první odvážnější sukňe.
Květen	- Maturity. Maturity. Maturity. Taky někdy společný dýchánek. Někdo už má z kolegů prázdniny, Miloš začíná učit.
Červen	- Připomíná mnohdy odpočítávání typu 10, 9, 8, 7, ... Taky závěrečné zkoušky.
Červenec	- snaha i těch poctivějších kolegů o nepoctivou docházku, zejména zadním vchodem.
Srpen	- první polovina dobrý, třetí čtvrtina horší. Poslední týden pakárna.

... a takhle mi tady žijeme.

Jako správný pedagog, musím z pocitu zodpovědnosti pro příští pokolení zadat domácí úkol.

Tedy:

1. Miloš Hubáček napíše do některého z příštích čísel, kde všude měl kabinet. S kým. Jak dlouho.
2. Ota Novák sepiše seznam všech maturitních plesů, kde tančil.
3. Jirka Jelínek by mohl dát k dobru svůj přezdívkový seznam kolegů.
4. Jirka Roubínek by mohl něco zajímavého sepsat na Karla. Může si vybrat, jestli vídeňského hraběte, nebo toho, co byl uvězněn v Lokti. Může i toho co je uvězněn v Aši.

Konec hlášení v českém jazyce.

Další hlášení školního rozhlasu bude o tajemstvích. Ale nevím, jestli je zjevím, když jsou dodnes tajná. Uvidím, jestli bude zájem.

Váš ředitel

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

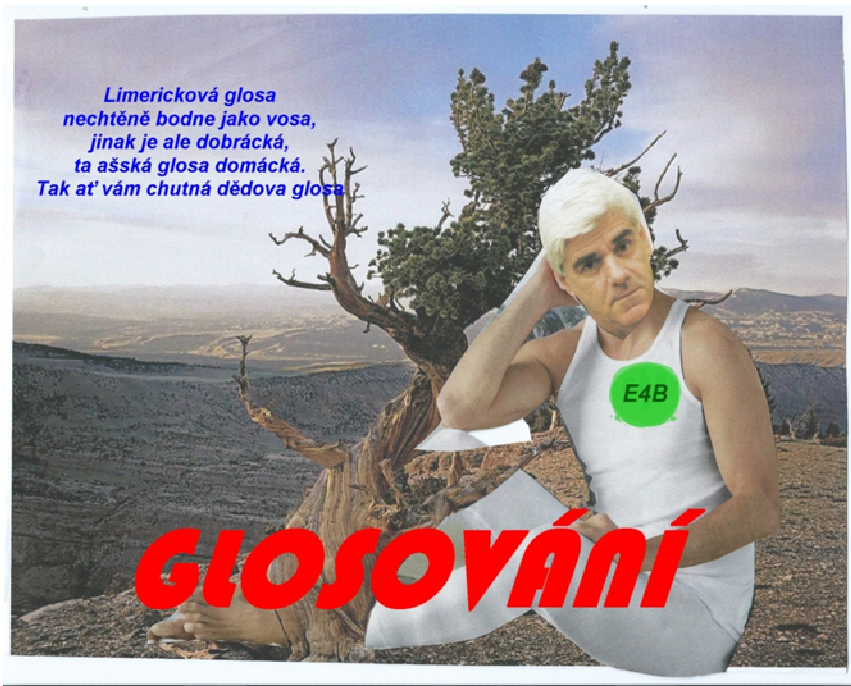


REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

LIMERICK, ten dědův pak speciálně

O téhle rubrice rozhodl pan vydavatel jako o rubrice stálé a v takovém případě je zapotřebí úvodního vysvětlení. Proto pan šéfredaktor uložil pomocnému redaktorovi společenské publicistiky, aby prostudoval jeho již dříve v jiném měsíčníku otištěný text „Dědovy limericky“ a upravil jej pro naše současné podmínky.

Jinými slovy limerických glos napsaných autorem v tomto školním roce bude na samý závěr jen několika, teprve v listopadovém GÉVĚČKU se jich dočkáte v běžném měsíčním počtu.



Tady je ten prostudovaný, oprášený a znovu otisknutý článek...

K napsání článku vyprovokovalo dědu z Aše (DzA) číslo posledního z dnešních limericků: 700. Ano v roce 2014, od prvního lednového dne do dne dnešního, vyprodukoval DzA již 700, slovy sedm set těchto kratičkových textů. Je to tedy dostatečná záminka k tomu, napsat pár řádků k tomuto fenoménu.

Nejdříve, s použitím Slovníku literární teorie, trochu nezbytné teorie. Heslo limerick najdete v uvedené knize na straně 204 vlevo nahoře:

Limerick (čti limrik podle názvu irského města z refrénu „Will you come to Limerick) – anglický veršovaný útvar irského původu, humorného až groteskního ladění a neměnného rýmového schématu aabba. Jeho počátky lze hledat v ústním podání kolem roku 1820. Nepočtené pětiveršové sloky limericku byly obvykle anapestické. Původně se první verš shodoval s posledním, později docházelo k jistým variacím. Za námět si limerick nejčastěji vybírá humorné dobrodružství nebo komickou situaci zakončenou pointou. Standardní bylo také do značné míry rámcování úvodním veršem s místním údajem. Často je limerick útvarem slovních hříček a tradice anglického jazykového nonsensu.

Tolik slovník. A teď jeden příklad:

**Fero Dúbravický, jihočeský literát
do GG13 konečně začal psát.
Díky dešti, velké vodě
nemůže dodělat loď.
A tak mokrá kalamita donutila Fíka psát.**

Námět - komická situace: Fík je okolnostmi přinucen věnovat se literatuře, tedy přesněji, začít vytvářet vlastní memoáry v rámci projektu GG 13 (Geront games 2013), který vyprovokoval.

Pointa: za všechno může všemocná příroda, mokrá kalamita.

Rámcování - místní údaj v prvním verši Fero Dúbravický.

Původně jsme se spolu s Fíkem zneužili tento veršovaný útvar jen a jen k marketingovým účelům, když jsme s jeho pomocí oslovovali spolužáky a snažili se je zapojit do již zmíněného GG13. Jen

připomenu několik takových limerických oslovení z této akce v prvním červnovém týdnu 2013. Zneužili jsme nejen této veršové formy, ale i osobních údajů tak pečlivě shromažďovaných Vildou Ungrem, v tomto případě mailových adres a poslali jsme například takovéto výtvary:

***Pepa Táborák
nejni žádnéj Bavorák
restituče nechce žádný
český vobčan von je řádný
na stránky ted' začne psát, Pepa Cimlů, Táborák***

***Cézar z Aše – hodný pes,
uctivě zdraví Bód'u dnes.
Spolu s pánem zase,
ukláněj se v pase:
„ Bód'o tak nebud' pes a na stránky přispěj dnes!“***

***Nekuřák Filípků Jirka.
v letech je a přece štíhlý jak sirka.
Narazí kšiltovku,
pokoří sjezdovku
A ještě na stránky napíše Filípků Jirka.***

Naši limerické kanonádě se ovšem nevyhnuli ani ti, kteří díky svému vrozenému odporu ke všemu novému, museli být osloveni dopisem. I ten dopis měl jako motto následující limerick:

***Dva Milani a jeden Pepan - mechem je obrostlá trojice,
urputně vzdorují moderní technice.
Ambler i Pulec i Pepa Ciml,
na maily serou nám, krucifixhiml.
Snad lepší než dopis psát už je i přijice.***

Tak do života DzA vstoupil limerick. Když si DzA uvědomil jeho možnosti, nezaváhal a novátorsky jej spojil s dalším literárním útvarem - glosou. Je nyní, ve své nekonečné skromnosti, zvědav, zda v dalším vydání Slovníku literární teorie bude už u hesla limerick doplněna existence tzv. dědova limericku, jako limericku publicistického, glosujícího každodenní společenské konání. Necháme se překvapit. Uvidíme.

A tak i po skončení marketingové akce přesvědčující spolužáky o omlazující prospěšnosti psaní memoárů pokračuje DzA v psaní novinářského, nebo chcete-li dědova limericku. Glosuje události politické:

***Zjistil jsem Moravy vliv zhoubný na strany politické
a tím pádem končí v politice časy idylické.
ODS: Nečas a před ním Topolánek.
Důsledek: ničivé tornádo a ne slibovaný vánek.
A strana se zmitá v křeči předsednické.
Zjistil jsem Moravy vliv zhoubný na strany politické
a tím pádem končí v politice časy idylické.
ČSSD: Sobotka s Haškem čelí záhadě,
neví jak naložit s mužem na Hradě.
A strana se zmitat začíná v křeči předsednické.***

***Zjistil jsem Moravy vliv zhoubný na strany politické
a tím pádem končí v politice časy idylické.
KSČM: díky tomu, že má Jihočecha v čele
a včas Grebenička koplá do prdele,
nabere ve volbách hlasy nostalgické.***

Více se na internetu dívá do milovaných Budějč a komentuje s odstupem mnoha a mnoha kilometrů tamní události:

***A je tu zase sobota,
policajty v Budějčích prý čeká robota.
Prsí se, schován za policajty, romský aktivista,
my hololebí se nebojíme, to je věc jistá.
Budějce a Pampallona adrenalinová jsou zóna, čekáme jen na foto.***

***Hokej byl vždy Budějčáků pýcha,
ať ho hrál Hajšman, Španinnger či Čenda Pícha
Je vůbec v Budějčích doma
ten váš primátor Juraj Thoma?
Šlo to hladce, šup do Hradce, těžko se teď fandům dýchá***

A zákonitě se musí tahle forma objevit i ve vzájemné komunikaci s Fíkem, který má nesporný talent „limerickovat“ na jakékoli téma. Zde důkaz jak dokáže limerickem povzbudit:

***Křížíkovo boční synu
nepodléhej hnedka splínu
vzmuž se, chlape směle
splíny pošli do prdele
mně nedávej vinu***

nebo si rýpnout:

***Příšerný mě čekal pátek
ač pro Karla to je svátek
zas mě nutí cosi psát
kde nápady pořád krást?
Moc daleko svátek matek...***

Musím se přiznat, že jsou chvíle, kdy mě tahle povinnost, kterou jsem sám sobě tak ochotně posadil na hřbet, vyprodukovat každý den alespoň pět limericků, jak to říci slušně ... sere. Na druhou stranu je to něco, co dává každému dni pevný rytmus a navrací jej tak do dob, kdy bylo třeba překonat spoustu zábran a odebrat se do školy a denně nasazovat své psychické zdraví. A to také není k zahazení. Nutí mě to sledovat co se kde děje, komunikovat s „kolegy redaktory „VeČERNÍKU, bušit do klávesnice a dokazovat sám sobě, že... však to znáte. Netřeba podrobností. Ne vždy se vše podaří, pokud si to člověk dokáže uvědomit, zasmát se sám sobě, je to pořád dobré. A pokud platí že

***“ Děda s Fíkem si denně mailují,
život asertivně na růžovo malují.
A to jim letos třičtvrtě století bude
a na plíce se jim obtížněji hude.
Ale pořád hřiště života optimisticky lajují”***,

tak je na světě fajn, alespoň pro DzA a glosování tomu spolu s VeČERNÍKEM vydatně pomáhá.

Tolik původní text. Takže teď už víte, jak se DzA přihodil limerick, správněji tedy dědův limerick. Poslední dobou většinou u každého předřazuje citát glosovaného článku či události, aby jednak v budoucnosti přelstil svoji chřadnoucí paměť, jednak případnému čtenáři přispěl k lepší orientaci. V letošním roce již DzA překonal magickou pětistovku.

Dnes je 1. září,
tak ať se školákům i kantorům daří.
Českých idiotů ať ubývá,
když už jich z importu přibývá.
MŠMT tradičně už zas reformní ajntopf vaří.

*

Včerejší kamarádův mail: „Pokud žijete v zemi, kde můžete být potrestáni za chytání ryb bez povolení, ale nikoliv za ilegální vstup do země bez povolení, máte plné právo říci, že ta země je vedena idioty.“

Děda reaguje využitím uvedeného práva:
„Souhlas jasná zpráva“
Miloši tys tomu dal,
když jsi tuhle partu jmenoval.
To je tak, když si občan ve volbách pozor nedává.

Osmdesát miliónů korun na podporu rozvojových programů, 60 miliónů na posílení armády a policie. Celkem 140 miliónů daruje česká vláda do konce roku 2017 Afghánistánu jako pomoc na zlepšování podmínek v zemi a při zajištění bezpečnosti.

Hloupý kdo dává, hloupější kdo nebere,
tahle zpráva nejen dědu spolehlivě nasere.
Tady máš afghánský holenku
příspěvek na evropskou jízdenku.
Tak tohle fakt rozum nebere.

*

Nedalo nám to a vyhledali jsme si nějaké údaje z minulosti. Jsou rozhodně zajímavé. Vezmeme-li v mnoha starých filmech posmívanou byrokracii bývalého Rakouska-Uherska, tak nám trochu mrzne úsměv na rtech. Oni totiž byli ti císařští úředníci neobyčejně výkonní! Posudte sami. Například na počátku dvacátého století vykazovalo ministerstvo vnitra, a to od vrátného až po ministra 97 zaměstnanců. Dnes jich má 8.733. Jenom ministerstvo. Bez policie, hasičů a organizačních složek! Ministerstvo školství se obešlo s 87 úředníky. Dnes 851. Ministerstvo financí 140 oproti dnešním 1 295. Ministerstvo obchodu si vystačilo se 100 úředníky, dnes 757. A například ministerstvo zemědělství mělo 98 úředníků oproti dnešním 658. A to je třeba si uvědomit, že úřady a úředníci neměli z počátku ani psací stroje a telefony. Spisy se psaly ručně (a krasopisně) a veškerý styk mezi úřady zabezpečovala pouze pošta či poslíčci. Žádné počítače, e-mail, elektronické podpisy a datové schránky! A zvládli správu celé monarchie

Jak by asi Havlíčka či Haška
bavila ta naše byrokratická fraška?
Co takhle všechny ty ouřady
postavit do řady
a zavelet rozchod, to by byla správná hláška.

Rozpočet na rok 2016 má plánovaný deficit 70 miliard, to je při 10 milionech obyvatel další zadlužení každého občana o 7000 Kč.

Penzisti se radují,
socani jim šest stovek k Ježíšku slibují.
Sedmi tisícovou směnečku
musíš ale podepsat, dědečku.
A dluhy se zvyšují...

*

Německo zavádí hraniční kontroly a zastavilo vlaky z Rakouska
Schengen za své bere,
dědu to dost sere.
Angela: "Willkommen ende",
takhle to dál nende.
Nedivte se, že sprosté slovo na jazyk se dere.

*

Žižkovská televizní věž
uvidí dnes v poledne řež.
Vašík Moravců
předvede párek finančních krkavců.
Mírek a Andrej- to zase bude lež jako věž.

*

Teď co vypukla Dieselgate,
děda už nebude oktávku mejt.
A že když už je svět tak posraný,
on vstoupí k zelenejm do strany.
Nemůže tohle začátek roztroušený sklerózy bejt?

*

Posílají nám sem běžence
a teď na trávníku zaskočí naše mládence
Včera na Letné byla vrba spíše smuteční,
Turci byli velice nevděční.
I když dvěma banány obdarovali naše mládence.

*

Včera večer v sobotu
ukončil děda s Gévěčkem robotu.
Gévěčkem děda narozky oslaví,
dostanou ho všichni, kdo se do Koruny dostaví.
Děda už se těší na tu kantorskou holotu.

**Tak zase za měsíc povíme si víc.
GÉVÉČKO si pravidelně čtete,
uvidíte, že nezblbnete a lépe usnete.
Tak vysloužilci, za měsíc TĚPIC**

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

**Geronti nebud'te neteční,
navštivte Milošovu školu taneční**



REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

Maturita česká, ta je tak krásná, tak hezká...

„... A PUŠKINA ZNÁŠ?“

Stálá rubrika MATURITA bude mít v našich podmínkách lepší možnosti, než mělo tohle téma před dvěma léty v třídním časopisu mé bývalé průmyslové třídy. Možná to bude chtít nebrat na vědomí další dva odstavce, ale dále to bude jistě srozumitelné i pro neznalé těch osobních budějckých jmen...

Inspirovala mě k němu fotka našeho maturitního tabla, kterou Vilda po mé žádosti promptně (jak jinak při jeho nátuře) zaslal, abych ji mohl zveřejnit na našich stránkách ve fotogalerii označené „Nostalgie“. Podívejte se na ni. Poznáváte toho kantora v levém dolním rohu (pod Kytkou). Ne? Přece Ondráček. Ruštinář Ondráček. Geniální Ondráček. Budějckej Komenský 20. století. Můj maturitní idol.

Všechna tato oslavná epiteta se mi ovšem vybavují až teď, po více jak půlstoletí. A příčina proč je objevuji až dnes? Musel jsem, nejen absolvovat v sedmapadesátém maturitu z ruštiny s Ondráčkem jako zkoušejícím, ale prožít si pěknou řádku dalších maturit ať již jako zkoušející či předseda maturitní komise.

Za ta léta jsem dospěl k přesvědčení, že jen málokterý kantor je až taková potvora, že by šel zkoušet u maturity s tím, že tam někoho potopí. Opak je pravdou. Kolikrát já viděl podávat záchranou ruku topícímu se maturantovi. Pravdou je ovšem také to, že čím sofistikovanější snaha pomoci, tím horší výsledek takového pomáhání. Kluk přetékající nervozitou, či slečna s výstřihem sexbomby a slzami na krajíčku obvykle přehlédnou i záchranný kruh o kosmickém průměru.

Teprve s touto životní zkušeností jsem s to plně si vychutnat Ondráčkův geniální tah, který málem připravil mému otci infarkt – mé maturitní vysvědčení bylo totiž prvním vysvědčením, na kterém se objevila dvojka z ruského jazyka. Do té doby byl tatík zvyklý spíše na známky dvojnásobné velikosti.

Jak se to stalo? Pokud si dobře vzpomínám, měla zkouška z ruštiny dvě části – odbornou a literární. Nevím, už čím se začínalo. Ale to co vím a vidím a slyším před sebou jako dnes, je tato story. Vytáhl jsem si zadání - elektrodvigateli v odborné části a jakéhosi, dnes už fakt nevím jakého, ale jistě důležitého spisovatele. Sedím na potítku a marně přemýšlím, co si jen počnu. Když tu nad sebou náhle slyším: „...umíš to?“ „Toho spisovatele moc ne“, odpovídám popravdě Ondráčkovi. „ A Puškina znáš?“ „ Toho jo“, hlásím radostně. „Tak mluv o něm, nahlas a nejmenuj ho“, zní příkaz. Poslech jsem doslova a deklamoval silně decibelně. Vyšlo to. Prostě geniální Ondráčkův tah.

Kolikrát já si na něj v těch uplynulých čtyřiceti kantorských letech vzpomenu. A vždy mi spolehlivě zvednul náladu. A že jsem si u maturit v dobách ruštinářských vyslechl ledacos. Třeba suverénní odpověď večerňáka na dotaz ruštinářky (jedna z ranku těch záchranných doplňujících otázek), cože viděl z ruské klasiky naposledy v televizi, Odpověď: „U měňja nět televizora“. A tato jediná ruská věta za celou dobu zkoušky, která ovšem připomínala spíše výsledek hrdinného partyzána, pokud nepočítám asi třikrát „da“ a dvakrát „nět“ umožnila tátovi od dětí odmaturovat s úspěchem. Jistě sami uznáte, že „... a Puškina ty znáš?“, je proti tomu elegance sama.

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

Pro domácí vzdělávání
u ALTER EGA pomůcky jsou k mání.
Vzděláme i dementy,
na to máme patenty.
ALTER EGO vzdělává dámy i páni.

Někdy je to k popukání.
přesto jsme na MŠMT dobře zapsáni.
Abeceda, násobilka,
s ALTER EGEM jenom chvílka
ALTER EGO vzdělává dámy i páni.



REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

41. ročník Studentského pochodu

NEJDEK - PŘEBUZ - KRASLICE

sobota 7. listopadu 2015

<u>Trasy</u>	a) Nejdek - Přebuz - Bublava - Kraslice	35 km
	b) Nejdek - Přebuz - Špičák - Kraslice	27 km
	c) Nejdek - Přebuz - Vysoká Pec	23 km
	d) Přebuz - Kraslice	15 km

Prezentace: vlakové nádraží Sokolov, Karlovy Vary, Nejdek a v autobusech.

Start: vlakové nádraží v Nejdku, cca 8:30 hodin po příjezdu vlaku, cca 12:00 na Přebuzi.

Občerstvení: teplé jídlo i nápoje, parkoviště na Přebuzi.

Mapa: účastníci obdrží popis trasy a mapku pochodu (možno použít mapu „Krušné hory“).

Odměna: razítko do vandrovek, pamětní list, procházka příjemnou podzimní krajinou.

Informace

Trasy: Jiří Roubínek (607 931 046)
Občerstvení: Mgr. Ota Novák
Organizace: Mgr. Pavel Janus (774 892 590, pavel.janus@isste.cz, www.isste.cz)

Odjezdy vlaku směr Nejdek:

Cheb - R 6:18 Kynšperk n. O. - R 6:30 Sokolov - R 6:42 Chodov - R 6:53 Karlovy Vary - Os 7:52

Na Přebuz bude pro účastníky vypraven 1 autobus s odjezdem v 10:00 hodin od sportovní haly ISŠTE v Sokolově. Z Přebuzi zpět do Sokolova odjezd cca ve 14 hodin (viz níže).

Odjezdy vlaku z Kraslic:	13:51	15:51	17:51	18:51		
Odjezdy autobusu z Kraslic (bus KČT):	10:15	(odjezd po příjezdu vlaku ze Sokolova)				
Odjezd vlaku ze Sokolova směr Cheb:	15:09	15:44	17:09	18:08	19:09	
Odjezd vlaku ze Sokolova směr Karlovy Vary:	14:43	16:17	16:30	16:43	17:10	17:51
Odjezd vlaku z Vysoké Pece směr Karlovy Vary:	15:24	17:06				
Odjezdy autobusu z Přebuzi (bus KČT):	13:15 - 13:30					

POPIS TRASY 41. STUDENTSKÉHO POCHODU

Náš pochod začíná na nádraží v **NEJDKU**, odkud se vydáváme na náměstí k rozcestníku cest.



Odtud pokračujeme po **žluté značce** a asi po 2000 m odbočujeme z náměstí **u lékárny vlevo** do Žižkovy ulice, stoupáme stále po žluté značce až na asfaltovou cestu kolem roztroušených domů. U **domku č. 9** nás značka odvádí ze silnice **vpravo** až k turistickému místu **Pod Jedlovcem**. Zde se **kříží modrá a žlutá značka**.

My pokračujeme po obou značkách a později **po žluté do Vysoké Pece** (modrá odbočuje vlevo do Oloví). Jdeme po cestě a asi po 600 metrech **odbočujeme vpravo do lesa**. Přejdeme na rozcestí, kde začíná Liščí údolí, projdeme jím až ke konci. Zde cesta odbočuje vlevo, přijdeme až na asfaltovou silnici vedoucí do Přebuze a Jindřichovic. Žlutá značka pokračuje vlevo k rozcestí „Jižně pod Špičákem“. **My se však vydáme** po silnici **vpravo** do nejmenšího města ČR - Přebuz, kde nás na náměstí čeká **OBČERSTVENÍ**. Máme za sebou 16 kilometrů.

VARIANTA „A“ – nejdelší (35 km)

Po krátkém oddechu pokračujeme v našem pochodu, po silnici Přebuz - Kraslice **po zelené značce**. Ta odbočuje po krátkém úseku **ze silnice vpravo** a po 2,5 km cesty nás přivádí **k rozcestí zelené a žluté značky - ROZCESTÍ SEVERNĚ PŘEBUZE**. Jdeme po **červené** značce přes bývalou Rolavu až **k pomníku válečných zajatců**.

Vrátíme se asi **100 metrů od pomníku zpět** a pokračujeme **po červené** značce ve směru pochodu travnatou a kamenitou cestou (neplatí v zimě) až na silnici Přebuz - Kraslice. **Červená značka** vede po silnici až **k obci Stříbrná**. Dojdeme ke křižovatce (odbočka na Bublavu), přejdeme ji a spolu s **červenou značkou vystoupáme** podél lyžařského vleku a přijdeme **do obce Bublava**. Chůzi **6 km**, které absolvujeme **po červené** značce až **do Kraslic**, kde na vlakovém nádraží **skončí naše putování**.

VARIANTA „B“ – střední (27 km)

Od občerstvení se vydáme až na nejvyšší místo Přebuzi a zde **vlevo po zelené značce**, která nás dovede asi **5 kilometrů k odbočce ke Špičáku**. Šipka a značka nás zavedou k nejvyšší hoře okresu Sokolov Špičáku. Zde se zapíšeme do vrcholové knihy, která je umístěna v plechové skříňce. Odtud pokračujeme **po žluté** značce až **k rozcestí** jižně od Špičáku. Odtud pokračujeme **po žluté** značce přes chalupy **na Nové Vsi do Kraslic** na nádraží, kde končí náš pochod. Tato trasa měří 13 km.

VARIANTA „C“ – nejkratší (23 km)

Z místa občerstvení půjdeme **vlevo od kostela** po silnici směrem Vysoká Pec, a po 6 km dojdeme na **vlakovou zastávku Vysoká Pec**, odkud odjedeme do Karlových Varů.

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

Cestovní kancelář HUBÁNEK,
zaveze vás do fabriky i na zámek.
Exkurze a školní výlety
jsme organizovali už pro vaše pratety
CK HUBÁNEK jako prémii přidá piva džbáněk

Cestovní kancelář HUBÁNEK,
má doporučující dopisy od Hanaček i Kubánek
Moře, hory, velkoměsta,
naše nabídka je převelice pestrá.
CK HUBÁNEK jako prémii přidá piva džbáněk

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

NA POSLEDNÍ STRANĚ (vyhrazeno pro pana šéfredaktora)

Dnes bych na této straně, která není ani malá ani velká, ale poslední probereme následující:

1. Splníme to, co vám bylo slíbeno na první straně dnešního čísla. Zde je ta slibovaná gezeze názvu našeho světového měsíčníku. Zakladatelský nebo chcete-li pracovní název, jak dokládá vedlejší tisk, zněl „Gé“ veČERNÍK a ukrýval v sobě jméno pana vydavatele. A aby jej tam bylo možno dostat, byla využita tak produktivní slovtvorná předpona ve, že její spojení s osobním jménem vlastním ruče vytvořilo označení pro tiskovinu vycházející po setmění.

Předsunuté géčko nemá skutečně, nic společného s oním tak známým Gräfengergovým bodem a s jeho, funkcí, na kterou v našem věku již stále obtížněji vzpomínáme.

To géčko je odvozeno od nám tak blízkého slůvka geront, což jak jistě uznáte, zní mnohem vznešeněji než bába nebo dědek. A v neposlední řadě je nový název **GÉVĚČKO** mnohem libozvučnější, mazlivě familiární, prostě k sežrání (asi jako péčko).

2. My realisté víme, že žádný oběd není zadarmo, a proto musíme prioritně zajistit finanční zdraví **GÉVĚČKA** ještě před tím, než ho budeme kótovat na burze a bohatnout a bohatnout.

Nezapomeňte, že akcie **GÉVĚČKA** budou výnosnější než zlaté cihly, nemovitosti, diamanty nebo obrazy pana Zrzavého. Jako předplatitelé budete mít při první emisi akcií rozhodně přednost. Proto váš podpis následujícího prohlášení je prvním krokem k tomu, abyste alespoň závěr života prožili v relativní hojnosti a blahobytu. Marksová a její čtyřicetikorunové valorizace? To tedy ne!



NEJČESTNĚJŠÍ PROHLÁŠENÍ

Já, níže podepsaný vysloužilce jsa při smyslech, zcela dobrovolně a neovlivněn návykovými látkami, na svoji čest prohlašuji, že se tímto celoživotně zavazuji k odběru měsíčníku **GÉVĚČKO**. Ochtně souhlasím se stanovenou výší předplatného, které budu hradit z autorských poplatků za texty dodané redakci tohoto listu.

*Při nevyvážené bilanci výše předplatného a mnou získaných autorských poplatků, (počet dlužných stran předplatného při ceně 5Kč za jednu + inflace) vystavím na dlužnou částku směnku splatnou nejpozději do 10 let.

Podpis:

Serióznost je nám vlastní a proto nyní zcela transparentně naznačíme, jak zabezpečit aby vaše bilance předplatného a odměn za články a příspěvky byla vyrovnaná. Stanovili jsme pevný kurz mezi odměnou za váš příspěvek a předplatné takto:

1 strana formátu A4 vašeho příspěvku (včetně titulku, obrázku, případně námi dodaného úvodního textu = předplatné na 10 stran formátu A4 měsíčníku GÉVĚČKO

Příklad:

Václav Ret je autorem článku „ Ten kdo zdědil správné geny o toho se...“, který je otištěn na 2 stranách, předplatil si tedy 20 stran našeho měsíčníku. Do bilance si v řádce 1 zapíše (viz níže)

Číslo Gévěčka	Datum vydání	Stran A4 v čísle	Počet stran mých příspěvků	Kurzový přepočít	Roz díl	Dlužím stran	Kumulovaný stav
1	20. 10. 2015	22	2	20	-2	2	-2
2	?? 11. 2015	20	4	40	+20	0	+18
3	?? 12. 2015	20	0	0	-20	20	-2

**MOJE BILANCE PŘEDPLATNÉHO
aneb
KOMU SE NELENÍ, TOMU SE ZELENÍ.**

Číslo Gévěčka	Datum vydání	Stran A4 v čísle	Počet stran mých příspěvků	Kurzový přepočít	Roz díl	Dlužím stran	Kumulovaný stav
1	20. 10. 2015	22					
2							
3							
x	Bilance 2015						
Leden							
Únor							
Březen							
Duben							
Květen							
Červen							
Září							
Říjen							
Listopad							
Prosinec							
	Bilance 2016						

**Dnešní vydání má 28 stran formátu A4, 15 obrázků a vyplýtvali jsme 10031 slov
Zcela upracovaná redakční rada: Ilona + Pavel + DzA**